

Mijn Kosovo weekboek (1 maand plus 1 week)

Maan 02 Nov 09: Allerzielig

Met volle moed aan de nieuwe week begonnen. Het is bitterkoud buiten. En omdat mijn container aan de hoek ligt en in de wind, voel ik het maar al te goed in mijn bed. 's Morgens is het steevast koud. Zelfs met 3 dekens er op. Voor het echt winter wordt, zal ik toch een andere oplossing moeten vinden.

Vandaag waren er twee afwezigen in mijn groepje. Als er maar vijf moeten staan, dan valt dat direct op. Weet de nieuwe kapitein wel dat er 's maandags een parade is? Even nagaan.

Iets te laat op de ochtendbriefing toegekomen, maar geen erg, er was niet echt iets te vertellen.

Bedoeling van deze week is het aantal rapporten drastisch te reduceren en op elkaar af te stemmen. We schrijven en zenden er veel te veel. En sommige rapporten lijken zo op elkaar. Eerste werk is te weten wie ze vraagt en door wat ze voorgeschreven zijn. Het resultaat is al snel merkbaar want een aantal zijn blijkbaar uit de lucht gevallen. En door er twee naast elkaar te leggen en 2 uur zoekwerk vinden we een ambulance terug. Joepie!

In de zwier nog twee vergaderingen bijgewoond. Geen verrassingen meer. Blijkbaar is er nog één grote oefening in het vooruitzicht en dan gaat het bergafwaarts richting 'Battle Group'.

In de namiddag naar Belvédère om te kijken of een Mod 150 nodig is. Blijkbaar is dat niet nodig, als de Fransen maar de papieren opmaken. Eind deze week, als het draadje er uit mag eens navragen. Tevens ook inlichtingen genomen hoe we geld voor maaltijden buiten het kamp kunnen krijgen. Blijkbaar niet echt een probleem. Dat weten we nu ook al weer.

Vandaag was het ook de dag dat mijn Marokkaanse collega zijn maandelijkse rapporten moest voorleggen. Het moment van de waarheid. Ik had het al een beetje vermoed, maar het trok op niet veel. Zelfs nadat ik hem op bepaalde onnauwkeurigheden gewezen had, heeft hij ze ongewijzigd naar het hoofdkwartier doorgestuurd. Toen ik er hem op wees, was zijn antwoord dat dit de gegevens waren die hij van de Bn gekregen had en dat hij ze niet wou aanpassen. Maar hij wou maar al te graag een nota schrijven waarin de S4 op hun vingers getikt worden. Hoe kan je zo werken? Begrijpt hij nog steeds niet dat wij voor de eenheden werken en niet omgekeerd?

Als klap op de vuurpijl bleek na contact met het HQ KFOR eveneens dat ze daar ook weinig van de rapporten aantrekken. Ik begrijp niet hoe er zo kan gewerkt worden. Blijkbaar willen de chefs geen juiste rapporteren, alleen rapporten. Wat er in staat,

heeft geen belang. Zijn wij, die het goed willen doen, de dommeriken? Een beetje depri naar mijn container gegaan.

Na het eten nog even bij de verjaardagsdrink van de inlichtingenofficier G2 binnen gesprongen. Hoewel ik zin in een driedubbele whiskey had, het toch maar bij één blonde Leffe gehouden.

Alleszins een allerzielige dag.

Dins 03 Nov 09

De dag begon tamelijk grijs, figuurlijk dan. Nog steeds moeilijk om uit bed te springen. Hoewel Kosovo veel verder in het Oosten ligt, volgen we hier de Europese tijd. Eigenlijk is het hier iedere dag uitslapen, maar zo ervaar ik het niet. Verder niet echt veel nieuws te melden.

Door een elektriciteitspanne, ik ben de tel kwijtgeraakt, moesten we onze vergadering op een andere plaats houden. Blijkbaar waren er nog op dat idee gekomen. Veel volk dus, maar de vergadering verliep al minder rommelig. We verbeteren.

De procedure voor het rapporteren van gewonden gevonden. Hoewel ik dacht dat deze procedure de gewonden in acties zou behandelen, bleek het toepassingsdomein toch breder te zijn. In feite betreft het ieder voorval dat de operationele inzet van het betrokken personeel in gevaar brengt. We zullen dit soort rapport meer moeten verzenden. Waarom heeft hier nog niemand om gevraagd?

Vandaag Deens verhuis bespreken. De Denen willen immers tegen het eind van december in Novo Selo zitten en dat vergt nogal veel verhuis. Tijd om afspraken te maken. Hoewel het voornamelijk een afspraak tussen Denemarken en Frankrijk is, ben ik er als verantwoordelijk Logistiek ook bij betrokken. Ik moet immers de multinationale samenwerking bevorderen en er op toezien dat alle naties hun verantwoordelijkheden nakomen. Daarbij komt het voor de Fransen handig uit dat ik zowel Engels als Frans spreek. De verkennende vergadering verliep zeer goed. Daarna zijn de ploegen met specialisten het kamp rondgetrokken.

Tijd voor mij om te gaan lopen. In de regen. Geen 4 toeren zoals afgesproken, want tegen de middag moet ik terug op een Deens-Franse vergadering zijn om verder de details af te spreken. Laat gaan eten dus.

Aan de kanselarij de eigenschappen van een Liaison Officier of LNO uitgelegd. Een LNO is iemand die de verbinding, de communicatie, tussen twee eenheden moet gemakkelijker maken. Bvb. een LNO van een bataljon is een lid van dat bataljon, maar hij werkt in het hoofdkwartier. Hij weet hoe zijn bataljon werkt en kan dus beter de orders van het hoofdkwartier 'vertalen' naar zijn eenheid. Dus, hoewel hij tot een bataljon behoort, werkt hij quasi voltijds in het hoofdkwartier. Het is dus normaal dat hij niet op de lijst van het hoofdkwartier staat. Blijkbaar moeten we hem dan toch een beetje behandelen alsof hij deel van ons hoofdkwartier uitmaakt. Moeilijk!

In de late namiddag ook het probleem van de Fransen bij de grensovergangen bekeken. Blijkbaar ondervinden ze een probleem bij de zogenaamde 'by pass'. Dit een afspraak met FYROM (op te zoeken =;-) waarbij konvoien van KFOR onder bepaalde voorwaarden mogen doorrijden zonder douane aangifte. De Fransen, zoals de meeste naties, proberen deze voorwaarden ruim te interpreteren en hadden bij de COS geklaagd dat ze problemen ondervonden. De COS wou dat ik hiervoor contact met het hoofdkwartier in Pristina opnam. Na onderzoek, heb ik hem aangeraden om hierover niet te klagen, want het zou wel eens anders kunnen uitdraaien.

Vandaag ook ingeschreven voor de Deense mars van 22 november. Hopelijk is het tegen dan beter weer.

's Avonds mocht ik gaan naar de verrassingsafscheidsdrink van de ASIA (Adjoint Soutien Interarmées, oftewel de adjunct van de generaal voor wat betreft de Franse ondersteuning van de operaties). Slechts 5 buitenlandse officieren waren uitgenodigd. Zegt iets over de multinationale gedachte in dit hoofdkwartier. Toch was het best leuk. De Griekse officier gaf hem een fles Metaxa als cadeau. Dat was lang geleden dat ik zo'n fles gezien had.

Als toetje voor vandaag een paar foto's van mijn eerste oefening op kaart, MAPEX genoemd.

Volle aandacht voor de oefening. Naast mij zit een Portugese officier van de operationele reserve en naast hem de baas (politie) van de Gates.

En nog een Belg.

Woe 04 Nov 09

Terug een gewone dag. Ik begin soms de tel kwijt te raken. Welke dag was het ook alweer?

De minder drukke tijd, hoewel met morgen een grote oefening voor de dag, ten bate genomen om een aantal briefings voor te bereiden. Daarna uitgekeken voor bussen voor de Denen. En met hen gepraat over hun interesse voor het Belgische huis. Blijkbaar kan ik het aan hem verkopen. Naast Logistieker, ook makelaar?

Later op de dag nog een leuk gesprek met mijn Belgische collega gehad. Blijkbaar doen de Fransen moeilijk om mijn visie op de wegen te aanvaarden. Het is te veel werk om alle kaarten aan te passen. Ik heb hem de foto's getoond en hem uitgelegd dat ik de realiteit niet kan aanpassen. Wel de plannen. Gaan we voor de leuze 'adapt reality to the plan'?

's Avonds gevonden hoe we met Skype een groepsgesprek kunnen houden. Best leuk als niet iedereen door elkaar spreekt. Ook leuk dat mijn petekind Marte aan de lijn was. Lang geleden dat ik er iets van gehoord had.

Plots werd er op mijn deur geklopt. Er was gendarmerie bij het Luxemburgs detachement. Of ik als G1, verantwoordelijke personeel, hiervan niet op de hoogte moest zijn. Omdat ik niet wist wat er gebeurd was en me niet onnodig wilde mengen, ben ik naar het zenuwcentrum van het hoofdkwartier gestapt. Daar zouden ze wel weten wat er gebeurd was. En het was erg. De officier van het detachement had

met zijn dienstwapen zelfmoord gepleegd. Wat moest er nu gebeuren? Wat moesten we doen?

Mijn eerste bezorgdheid waren de leden van het detachement. De rapporten, hoewel dringend, moesten maar even wachten. De Belgen hebben tijdens operaties een RMO, Raadgever Morele Operationaliteit of zoiets, bij hen. Dit is een psycholoog, loge op dit moment, die gespecialiseerd is in begeleiding van groepen na een traumatisch voorval. Haar gecontacteerd en gevraagd of ze wou afkomen. De COS vond dit een goed idee en vroeg zich af of dit kon. Ik heb hem verteld dat dit geen probleem was. Waarom zou dat überhaupt een probleem kunnen zijn?

Terwijl ik op haar komst wachtte, alle rapporten verstuurd. Na haar aankomst de individuele gesprekken organisatorisch bijgewoond. De Franse dokters waren al gestart, maar als psycholoog kon ze haar steentje bijdragen. Gewacht totdat het lichaam uit de kamer naar de bewaarplaats gedragen werd. Verder konden we niets meer doen.

Daardoor laat gaan slapen en het afgesprongen gesprek, ondanks mijn belofte aan de kinderen, niet kunnen verder zetten. Zoals de Franse dokter het voorspelde, slecht geslapen. Zoiets grijpt je toch meer aan dan verwacht.

Don 05 Nov 09: Strong Gates

Vandaag start de oefening 'Strong Gates'. Vanuit een Logistiek standpunt is dit een punctuele actie, maar toch wordt verwacht dat we vanaf de middag op het zenuwcentrum aanwezig zijn.

De dag begint met een kleine parade, de speech van de generaal waarin hij zegt dat zelfmoord geen rationele verklaring heeft, en een minuut stilte.

Vroeg gaan lopen dus. Weer geen 3 rondes, maar wel extra beperkingen. Door een oefening 'Crowd and Riot Control' (hoe een protesterende massa onder controle houden) mogen we niet in het bovenste gedeelte van het kamp lopen. Ook beneden mogen we blijkbaar niet meer op de parking lopen. Allez, ons traject wordt kleiner en kleiner.

Nog een was ingestoken. Help, ik word een echte huisman. Daarna door de verplichte wissel van wachtwoord, mijn PC geblokkeerd. Nu ligt echt alles stil.

Ondanks de activatie van het 'Crisis Action' opstelling, beslis ik dat de gesprekken over de Deense verhuis belangrijker zijn. Mijn collega-officieren zullen dit wel aankunnen.

Zoals verwacht verlopen de Deens-Franse gesprekken zeer vlot. Af en toe moet ik tolk spelen, maar het valt zeer goed mee. De Fransen zijn zeer bereidwillig. Blijkbaar is de logistiek hier soepeler dan de operationelen. Als we zo de verhuis van de Grieken kunnen organiseren, dan mogen we een pluim op onze hoed steken.

Na de vergadering een briefing aan de Slovenen gegeven. Zij zullen binnen een paar dagen in het noorden van Kosovo actief zijn. Blijkbaar hebben ze geen systeem om

geld te ontvangen en stellen ze een ruil met de Fransen voor. Zo heeft ieder land zijn eigenaardigheden en wensen. Hun vraag lijkt niet onredelijk. Ik zal er eens voor kijken.

Daarna terug gesprekken met Luxemburgers. Nu is de ploeg versterkt met de Belgische padre. Ik blijf bij de groep terwijl zij de individuele gesprekken voeren. Ze willen zo snel mogelijk terug aan de slag. Ze zijn hier voor een missie, en willen zo snel mogelijk terug iets te doen hebben.

Vanavond komt een Luxemburgs onderzoeksteam aan en morgen is de repatriëring voorzien.

Terug laat en geen Skype. Ik lees dat Calle haar ongerust maakt. Morgen zeker contacteren.

Vrij 06 Nov 09

Vandaag moet iedereen vroeg gaan eten en mag er geen tijd verloren worden. We moeten immers voor 8u40 klaar staan voor de erehaag. Langzaam rijdt de ziekenwagen met kist langs ons voorbij. Iedereen salueert voor een laatste keer...

Een paar minuten later wordt de routine hervat. De ochtendbriefing.

In de loop van de voormiddag krijg ik van de Franse hoofddokter alle lof voor de spontane, Belgische medewerking. Hij heeft de generaal hierover uitvoerig gesproken. Is dat niet normaal dat we helpen waar we kunnen? Zeker in zo'n geval.

Na de ochtendbreak de infirmerie binnen gesprongen om het draadje uit mijn hoofd te verwijderen. Enkele grammen lichter!

De leden van het Luxemburgs detachement voelen zich beter nu ze afscheid kunnen nemen hebben. In de namiddag zijn ze gestart met kleine opdrachten. Maandag nog een groepsgesprek en hen duidelijk maken dat ze altijd op onze steun kunnen blijven rekenen.

In de namiddag een demo EOD (Explosive Ordnance Disposal, vernietigen van explosieven) en IEDD (Improvised Explosive Device Disposal, vernietiging van geïmproviseerde explosieven) bijgewoond. Best interessant. Daarna een vergadering over het verloop van de oefening. Mijn enige opmerking was dat je bij een crisis niet alles (telefoon, e-mail, procedures, ...) verandert, maar juist maakt dat het gewone werk veel beter verloopt. Deze opmerking uitvoerig in een e-mail herhaalt. Zo ben ik zeker dat ze het niet vergeten.

Mijn Belgische collega vroeg of ik maandag een briefing over de wegen aan de Portugese reserve-eenheden wou geven. Beginnen ze dan toch te beseffen dat de realiteit niet kan aangepast worden?

Gisteren een SOP over veiligheidsincidenten gelezen. En lap, ik mag een rapport over een verloren geraakt Deens wapen opstellen. Mijn ADC vraagt me om geen SOP meer te lezen want blijkbaar moeten we dan iedere keer een rapport opmaken.

Vandaag ook een lijst met onderwerpen waarover we moeten rapporteren opgesteld. Misschien worden we hierdoor beter op de hoogte gebracht?

Zat 07 Nov 09

Vandaag ontbijt in het Belgisch Huis. Het is de verjaardag van Leon en hij zorgt voor een Deens ontbijt voor ons. Een enorm groot ontbijt waar we ook morgen van zullen kunnen eten. Naast het ontbijt zat er ook een verjaardagstaart bij. Veel te veel!

Dit ontbijt is een ideale gelegenheid om de Belgen in Novo Selo voor te stellen.

Van links naar rechts: ADC Albert - mijn directe medewerker; ICC Leon - werkt in de TOC; Maj Steven - werkzaam in de planning; Lt Jurgen - werkzaam in de TOC; en ICC Helga - mijn medewerkster bij de kaarten.

Na het ontbijt met Leon richting Gate 1 getrokken. Hierdoor kregen de anderen de gelegenheid om voor hem een verjaardagsgeschenk te gaan kopen. Het verkeer verliep vlot want het is vandaag Allerzielen voor de Serven. Kerkhofbezoek!

Onze bestemming was het kamp naast de gate waar gisteren een oefening doorgegaan was. Leon maakte voor de eerste keer in de drie maanden die hij in Kosovo is zijn bottinnen vuil. Zijn idee dat Logistiek gebeurde in stoffige lokalen dient dringend bijgewerkt te worden. Tijdens onze verkenning kregen we bezoek van

een Franse politieagent werkzaam aan de gate en enkele hondjes. De kleinste was schattig, jammer genoeg is dat niet zo duidelijk op de foto.

Daarna naar het Kamp Nothing Hill gereden om de Slovenen een bezoekje te brengen. Dat was vroeger een Engels kamp onder de naam 'Notting Hill', maar de Amerikanen die later kwamen hebben die veranderd in Nothing Hill¹. Spijtig!

Het was er druk door de overgave-overname met de Duitsers zodat we niet lang gebleven zijn. Doorgereden naar de plaats waar we een paar dagen geleden een brug niet gevonden hebben. Deze keer hadden we wel geluk. Hieronder de brug waarover een vrachtwagen zou moeten over rijden. Ahum. Ons plan aanpassen?

¹ Deze bewering bleek later fout te zijn. Het kamp was oorspronkelijk Belgisch en heeft steeds de naam 'Nothing Hill' gedragen.

Door de vele regen is de Ibar veranderd is een kolkende rivier. De Serven zullen blij zijn met de tonnen afval die ze toegestuurd krijgen.

Omdat het al laat begon te worden zijn we bij de Denen gestopt om het leeggoed terug te geven en daar te gaan eten. Eindelijk een iets minder gevulde schotel.

In Novo Selo aangekomen mocht ik aan een marathon van 4 briefings beginnen. Genoeg om dood geklopt te worden ('dead by powerpoint'). 's Avonds beloofde het ook nog druk te worden want er stond een etentje met de COS en een verjaardagsfeestje op de agenda. Ondanks dat ik de vreemde eend in de bijt was, was het best gezellig. Tegen het einde kreeg ik een telefoontje dat er twee Deense jeeps tegen elkaar gebotst waren en dit met gewonden. Terug een verslag maken.

Ik had al mijn voorzorgen genomen om alleen te kunnen vertrekken en nu moest ik wel. Alleen in militair door de stad lopen. Mitrovica is zoals iedere grote stad op zaterdag van de studenten. Ja, studenten weet ik niet zo zeker, maar in ieder geval jongeren van 18 tot 25 jaar. Als gewapende militair spring je dus direct in het oog. Terwijl ik me af vroeg wat we hier nog doen, voelde ik me een beetje als een 'bezetter'. Aan de twee kanten van de Ibar was het ongelofelijk druk, maar de verbinding tussen de twee, de Austerlitz brug, lag er verlaten bij. Geen contact, zelfs niet tussen de toekomst van dit land. Rare ervaring!

De dag afgesloten met een verjaardagsdrinkje.

Zon 07 Nov 09: Korpsmaaltijd

Zoals gezegd een tweede keer ontbeten van de bestelling van gisteren. Leuk.

Daarna 4 toeren rond het kamp gelopen. Ik kon er niet onderuit. De 4 rondjes vielen best mee. Na het afzien de was ingestoken. Gedoucht en naar de korpsmaaltijd van BELKOS 31 vertrokken. Hoewel we met ons drieën niet echt deel uitmaken van de BELKOS operatie mochten we toch deelnemen. Ik moest wel aan de eretafel zitten naast de vrouw van de diplomaat. Ik zag hem nu in levende lijve.

Tijdens de korpsmaaltijd en meer specifiek tijdens de toost aan de Koning hernieuwen we als militairen onze eed aan de koning. Dit is één van de weinig militaire tradities die stand houdt. Zoals het past sturen alle korpsen een telegram aan de Koning met onze wensbetuigingen. Hierin wordt er het volgende Nederlands woord gebruikt: verootmoedigd. Wat betekent dit woord? Dat is de weekvraag.

Het menu was goed en best te smaken:

- Traditioneel ovenbrood + 'bukele' (witte kaas met paprika)
- 'mezze" van verschillende salades, kaas en charcuterie
- Goulash soep
- Mixed grill (zonder varken)
- Tiramisu
- Koffie of thee

Gelukkig waren we allemaal met de bus gekomen, want velen hadden de 'two cans rule' een beetje overtreden.

Alle Belgische militairen in Kosovo bij elkaar. De restauranthouder had een goede dag!

In Novo Selo teruggekomen, moest ik voor de Denen nog een transport regelen. Gelukkig konden de Belgen dit doen. Daarna mijn container gedweild en een stuk verjaardagstaart gegeten. Niet meer gaan eten.

's Avonds mijn weekboek geschreven, ik stond 5 dagen achter! Met de kids geSkyped en daarna richting beddenbak gekropen.

Om jullie van de schoonheid van het landschap hier te overtuigen een aantal foto's getrokken door de militaire fotograaf.

Natën e mirë,

Hoesy

'Somebody has to do something. It's just incredibly pathetic it has to be us.'
Jerry Garcia of the Grateful Dead